

Pünkösöd után XXII. Vasárnap. Nagymisére.

Az Isten nem személyválogató

K.K.T. Nagy dicséret és elismerés érte Jézust a mai szent Evangéliumban. Nem apostolai és jóbarátai, hanem legádázabb ellenségei, a farizeusok szájából hallja az elismerő szót: Mester, tudjuk, hogy igazmondó vagy és Isten útját az igazsághoz híven tanítod és nem törődsz emberi tekintetekkel, mert nem vagy személyválogató. Vagyis más szóval tudjuk, hogy nem a külső látszat szerint, pénz, vagyon, ruha vagy rang szerint értékeled az embert, hanem lelkülete szerint. Tudjuk, mert tapasztaltuk, hogy amikor társunk, Simon farizeus házában együtt étkeztünk, értéket láttál ott is, ahol mi csak szenny, mocskot és sarat: Magadhoz emelted azt a bűnös Mária Magdolnát, kinek előttünk becsülete nem volt. Te pedig a lélek mélyére láttál és észrevetted, hogy a bűnök özönnyi súlya alatt nagy értékek rejlenek, melyek a bűnbánat mindennél drágább gyöngyeit termik.

Amit a farizeusok kénytelenek elismerni az Úr Jézusban, az legyen a mai szentbeszéd elmélkedésének kedves tárgya számunkra: Az igazságos Isten, aki nem személyválogató.

Isten nem személyválogató, ez a tudat mennyire megnyugtató számunkra. Előtte nem az dönt, hogy koldus voltál-e vagy dúsgazdag, gyenge vagy erős, beteg vagy egészséges, hanem az dönt, hogy amit tőle kaptál, azt jól használtad-e fel.

Mikor Istent igazságosnak mondjuk, legelső sorban arra gondolunk, hogy ő nem a külső látszat után ítél, hanem a belső lelki érték után, nem a ruha, szépség, vagyon, szerencse szerint, mégcsak nem is az elért eredmény szerint, hanem a jó szándék, a küzdelembe fektetett erős akaratunk szerint. Nem a külső látszat szerint ítél, mert egyedül ő vizsgálja a szíveket, egyedül ő tudja, hogy mi van az emberben, egyedül ő ismeri fel mindig, hogy a durva, kopottas, rongyos ruha is takar sokszor nagy lelket, nemesen dobogó szívet, míg bíborban és bársonyban, a legutolsó divat szerint öltözködve is járnak az Isten országa számára halott lelkek.

Mi emberek nagyon hajlamosak vagyunk a külső látszat után ítélni. Később be kell lássuk, hogy csalódtunk nagyon ítéleteinkben. Mint az a városi polgármester is, akihez becsöngetett egy híres tudós kopottas, hétköznapi ruhában. A cseléd kinézett az ablakon és jelentette. Egy kopottas ruhájú ember csengetett. A polgármester rendelkezett. Mondja meg neki, hogy nagyon foglalt vagyok, senkit de senkit nem fogadhatok. A kint várakozó tudós mindezt hallotta. Egyet gondolt, hazament és legszebbik ruháját vette fel. Így

csengetett be ismét a polgármesterhez. A cseléd jelentette. Egy igen elegánsan öltözött úr várakozik a kapuban. És azonnal bebocsátást nyert. Amint belépett a polgármesterhez, elkezdte csókolgatni saját kabátjának ujját. De mit csinál ön? – kérdezte csodálkozva a polgármester. Miért csókolja annyit a kabátját? Óh, polgármester úr, ennek köszönhetem, hogy ide bebocsátást nyerhettem.

Az Úristen ezzel szemben nem személyválogató. Nem a ruha szerint ítél. Egyedül csak ő igazságos mindig és mindenben.

És ez az isteni igazságosság még akkor is vigasztal, ha elestem, ha vétkeztem. Mennyien küzdenek emberfeletti hősiességgel a bűnnel szemben. Küzdenek, talán elesnek, de megint csak felemelkednek a bűnből és újra felveszik a küzdelmet előlről. És ha ismét csak elesnek, ne féltjük őket. Mert az az Isten, aki megköveteli tőlünk, hogy az ellenünk vétő, de tőlünk bocsánatot kérő felebarátunknak napjában nem hétszer, de hetvenhétszer megbocsájtunk, az Úristen maga sem lehet szűkkezűbb velünk szemben a megbocsátásban. Csak aki szereti a bűnét, csak aki hozzátapad egész lelkével valamelyik bűnéhez, csak aki védelmezni tudja a bűnét, azt hagyja az Isten magára, bűneinek bocsánata nélkül.

Mert abból, hogy az Isten nem személyválogató, következik az is, hogy ő igazságos a jutalmazásban, de igazságos a büntetésben is.

Igazságos a jutalmazásban, mert a legcsekélyebb jótettet, egy pohár vizet, amit felebarátomnak Isten nevében nyújtok, nem hagy jutalmazás nélkül. És milyen vigasztaló tanítása az Úr Jézusnak, hogy Isten a titokban véghezvitt legkisebb jót is számon tartja. Amiről nem tud senki... amit talán évtizeddel ezelőtt tettél, már magad sem emlékezel rá, amikor némán, fogadat összeszorítva küzdesz rosszraajló természeted ellen, vagy környezeted bűnei ellen, és környezeted talán észre sem veszi, az Úristen úgy tart számon téged, mint az ő ügyéért vívott harc egyik névtelen hőjét. Íme a mi nagy vigasztalásunk: a nem személyválogató, az igazságosan jutalmazó Isten.

Vagy hát nem kell lennie egy igazságos és egykor igazságot tevő Istennek?

Két boxoló bajnok összeveri egymást és a hír világgá kürtöli nevüket, s ezer meg ezer irgalmasnővér végzi csendben a betegápolás nehéz munkáját, és tölti egész életét a kórházakban, a gyógyíthatatlan emberroncok között, hol nap mint nap megharcolják a felebaráti szeretet hősiességét, és senki egy szóval sem említi érdemüket, hanem maradnak ismeretlen hősei a felebaráti szeretetnek.

Meghal egy dúsgazdag ember, kinek minden vagyonához, házához, gyárához, autójához csalás, ravaszkodás és kegyetlen uzsora tapad. A világ talán minderről nem tud,

és eltemetik nagy pompával, még az újságok is írnak róla magasztaló cikkeket. És meghal egy szegény családapa, aki éjjel-nappal törte magát, hogy családjának előteremtse a mindennapi megélhetést. Pedig csak egy kicsit kellett volna behunynia szemét a becsületesség előtt, de ő megmaradt inkább szegénynek de becsületesnek. A világ talán elítéli, hogy élhetetlen volt. Hát nem kell lennie egy igazságos Istennek, aki nem személyválogató, hanem tettei szerint ítél meg minden embert.

Igen! Bármilyen kísértésben kelljen is végigküzdeni a földi életet, bármily nehéz is legyen kitartani az Isten parancsai mellett, folyton csengjen fülünkbe az igazságos Isten biztatása: Örüljete és vigadjatok, mert jutalmatok bőséges lesz a menyekben. Igen, én hiszek az igazságos Istenben, hiszem, hogy a legkisebb jócselekedet is, mit Isten nevében végzek, minden kötelességteljesítem Istennel, felebarátommal és önmagammal szemben, minden erkölcsi győzelmem a bűn fölött mint fénylő drágakő fog csillogni az örök életben homlokomon. Hiszem mindezt, mert hiszek az igazságosan jutalmazó Istenben.

K.K.T. Azonban nem takarhatjuk el az igazságos Istennek másik arcát sem, és ezért tovább kell a mondatot folytatni. Hiszek egy igazságosan jutalmazó de egy igazságosan büntető Istenben is.

Amíg az Isten szentsége imádásra hangolja az embert, amíg Isten jóságára, szeretetére csak a legnagyobb szeretettel gondolunk, addig Isten büntető igazságosságának hallatára az emberek szíve elszorul és fázni kezdenek tőle. Pedig számolnunk kell ezzel is. Mert az igazságossághoz hozzátartozik, hogy ahol a jó jutalomra számíthat, ott a rossz büntetést érdemeljen. Az Úr Jézus beszélt a jutalmazó Istenről, de szólott a büntető Istenről is. „Mondom pedig nektek, hogy minden hiábavaló szóról az emberek számot fognak adni az ítélet napján.” És milyen fájdalom csendül ki szavaikból, mikor az áruló Júdásról azt mondotta: „Jobb lett volna nem születni annak az embernek.”

Óh! Ha minden csalogató kísértés közben föl villanna lelki szemeink előtt az igazságosan büntető isten arca! Mennyivel kevesebb bűn, gonoszság, könny és fájdalom volna a világon. Ha gyakran eszünkbe jutna az Úr Jézus szava: „Az Ember fia el fog jönni dicsőségben a menny angyalaival, és akkor megfizet mindenkinek cselekedetei szerint”, mennyire másképpen cselekednénk, gondolkodnánk sokszor.

K.K.T. A mai evangéliumban a farizeusok elismerik az Úr Jézusról, hogy igazságos és nem személyválogató. Mennyivel inkább kell akkor nekünk elismernünk, hogy az Isten igazságosan jutalmaz és büntet. Ismerjük el ne szavainkkal, hanem cselekedeteinkkel. Mert cselekedeteinket visszük számadásra elébe. És az Isten ítélőszéke előtt megmerevedik a legfürgébb táncos láb, megdermed a legkapzsibb kéz, megüvegesedik a legbűnösebb

csábító nem... elhalványul a kifestett száj, és nem számít, volt-e autód, pénzed, házad és szép ruhád, semmi más nem számít, mert az Isten nem személyválogató. Ő cselekedetei szerint ítél meg minden embert. Ámen.